הורו בית דין פרק ראשון הוריות ד.

ולא מיבעיא למ"ד צבור מיחיין. דכי הכיולו כפרתן דמי דהא מפרסמא מלתא ולא הוי אלא אי אמר מותר כב"ד אלא אפילו למ"ד דכי הורו ב"ד ועשו קהל על פיהם דב"ד מביאין עליהם פר והם פטורין לחיכא למימר לא מפרסמא מילתא כל כך והאי יחיד תולה בבית דין הוא אפ"ה לאו תולה בב"ד הוא שהרי היה בידו ליעשות מפני מה ב"ד מביאין פר ואי שאיל אומרים לו דעתו והזרו הלכך תולה בעצמו קרינא ביה ואית ביה לד מיזב מעלית הלכך מבית אלמא אמר ליה לד מיזב מעלית הלכך לו. והיינו כפרה מעלית: **ספק מספקא נכפר לו.** ולא הוי כפרה מעלית דכיון דאיתו כתיב [1] דקיימא לן דפטור דאין צריך להביא קרבן אחר ואע"פ שהוא קרב אחר תמיד של בין הערבים אין בו סוס פסול דהכי אמר בפ' תמיד נשחט (פסחים ד' עג.) דאתי עשה דפסח ועשה דאיכלת קדשים ודחי עשה דהשלמה ואיכא נמי שיעור אחריני עוטא והא הכא [2] (מפני) דכיון המשמש ליה ביה לד מיזב מעלית דליכא למימר שמא מספקא נתכפר לו שהרי כיון המשמש כהרף עין ואין אדם בעולם יכול לעמוד עליו אם מן הכיסה לו מן הלילה ופטור. ה"נ ליכא למימר שמא ממש מולה בעצמו שהרי ככר הורו ב"ד: **ולא מיבעיא למ"ד כ"ד מביאין.** ולא צבור דלא מפרסמא מלתא כיון דאפי' אי אמר תולה בב"ד הוא ופטור: **אלא אפילו למ"ד צבור מביאין.** ואיכא למימר מפרסמא מלתא היא ואפי' אמר תולה בב"ד הוא ופטור: **אלא אפילו למ"ד צבור מביאין.** ואיכא למימר מפרסמא מלתא היא ואפי' אמר תולה בב"ד הוא אפ"ה אמר תולה בב"ד הוא אפילו הכי אי אמר תולה בעצמו הוא אפ"ה אמר תולה בב"ד הוא ופטור: **לא משכח מיגיס דלשייליה.** ולא סליק אדעתיה למיסאל למה הביאו לצבור פר הלכך ליכא לד מיזב מעלית דהא לד פטור אייך ביה תולה בב"ד הוא פטור: **אלא אפילו למ"ד צבור מביאין.** ליכא למידמיה היס ועדיין ישנו בעיר: **איכא ביאיסו.** לר"ש פטור דהא החזיק בדרך דכיון דטרוד הוא לא היה אפשר לו שישמע והזרו בהן הלכך תולה בב"ד אי אמר תולה בעצמו הוא אפ"ה אמר תולה בב"ד הוא ופטור לגמרי: **אגא הכי קא"ל ליה דבר כולה מלפא משמע.** דהזרו לעקור כל הגוף דהא לא כתיב מדבר ואימא אפילו אפילו דהזרו לבטל במקצת ולקיים במקצת יכול יהא פטורין וכי הורו לעקור כל הגוף יהו חייבין: **ת"ל ונעלם דבר.** הא ללמד דבטול מקצת וקיום מקצת מיבעי: **מאי משמע.** כלומר הכי משמע האי ונעלם דהזרו לקיים מקצת ובטול מקצת: **אמר עולא קרי ביה ונעלם מדבר.** דהאי מ"ם דונעלם לפניו ולאחריו וקרי ביה ונעלם מדבר דמשמע מדבר ולא כל דבר: **תוקיע אמר.** מסיפא דקרא נפקא מלן מלות דמשמע מכל מלות וקיום של שבת דהזרו בטול מקצת וקיום מקצת אי מכל מלות של עבודת כוכבים דהזרו ביטול מקצת וקיום מקצת אי מכל מלות נדה דהזרו ביטול מקצת וקיום מקצת דלא כל מלות השבת דהזרו עיקר כל הגוף ולא כל מלות נדה ודעבודת כוכבים דעיקר כל הגוף: **מלות פרטי משמע.** כלומר מלות טומאת משמע דכגון נדה שבת ועבודת כוכבים דהכי משמע ועשה אחת מכל מלות ה' דעבד חד מהני אי שבת אי עבודת כוכבים אי נדה ולעולם כעיקר כל הגוף קא מיירי: **אמר ר"ל כד יתקן מלות כפיר.** נחד וי"ו דחדא מלות משמע דהכי משמע ועשה אחת מכל מלות דשבת אי אחת מכל מלות דעבודת כוכבים אי אחת מכל מלות דנדה דהזרו מקיים מקצת דשבת ומבטל מקצת ואיכא הדין לעבודת כוכבים והא הדין לנדה והא הדין לשבת מקיים דקיום מקצת ובטול מקצת מיבע ועיקר כל הגוף פטור: **מה זקן ממרא מן הדבר ולא כל דבר.** דהא כתי' מן הדבר ותנן בפלו הן הנמנקין (סנהדרין דף פח:) האומר אין תפילין לעבור על דברי תורה פטור ממה טיעפות לחוסיף על דברי סופרים חייב דהיינו מן הדבר ולא כל דבר: **אין כ"ד חייבין.** דלא הוי הורלה מעלית עד שיזרו להתיר בדבר שאין הלדוקין מודין שיהא אסור שהוזרו להיתר דיסור שאין כתוב בתורה בהדיא: **זיל קרי בי רב הוא.** דכיון דאפשר לו ללמוד ולידע לא הוי שוגג מעלית וקרוב למזיד הוי: **אחד לאחד.** היינו יום כנגד יום: **דאמרי כדרכה אסירא.** נמר ביאה ולא כדרכה אסיר: **ופא.** אלא כדרכה נמי כתיב משכבי אשה [3] שני משכבות אחד כדרכה ואחד אלא כדרכה: **דאמרי כדרכה אסירא אפי' הערלה.** דהאי דכתיב את מקורה הערה [4] כנדרכה: **אי הכי.** מאי איריא דקתני אסורה שהוזרו בשומרת יום כנגד יום אפילו נדה נמי כי האי גוונא קיום מקצת וביטול מקצת הוא והוי בדבר שאין הלדוקין מודין כו: **אלא לעולם כדרכה.** דאמרי בשומרת יום הערלה אסיר אפילו בכדרכה ונמר ביאה הוא דאסיר דקתמרת הא דנדה מפיק לה הערלה כתיב דאמרי הערלה בלשה נדה הוא דאמרי' ולא בשומרת יום הלכך לא מתוקמא אלא בשומרת יום והוי בדבר שאין הלדוקין מודין כו: **ואי כעיס אימא.** דקאמרת שומרת יום הא כתיבא הא לא קשיא דכי קתני כגון דאמרי זבה לא הוה אלא ביממי דכתיב [5] כל ימי זובה תנן יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות לרשות פטור ואמאי הוצאה הא כתיבא [6] לא תוציאו משא מבתיכם [דאמרי הוצאה הוא דאסור הכנסה מותר ואיבעית אימא] [7] דאמרי הוצאה [8] (והכנסה) הוא דאסירא מושיט וזורק שרי תנן יש עבודת כוכבים בתורה אבל המשתחוה פטור ואמאי המשתחוה הא כתיבא דכתיב [7] לא תשתחוה לאל אחר דאמרי כי אסירא השתחויה כדרכה אבל שלא כדרכה שריא ואיב"א דאמרי השתחויה גופה כדרכה הוא דאסיר ידאית בה פשוט ידים ורגלים הא השתחויה דלית בה פשוט ידים ורגלים שריא

ולא מבעיא למ"ד צבור מייתי דמפרסמא מלתא אלא אפילו למ"ד א"ב"ד מביאין דלא מפרסמא מלתא אי הוה שאיל הוו אמרין ליה אמר ר' יוסי בר אבין ואיתימא רבי יוסי בר זבידא משל דסומכוס למה הדבר דומה לאדם שהביא כפרתו בין השמשות ספק מבעוי" נתכפר לו ספק משחשכה נתכפר לו שאין מביא אשם תלוי ולא מבעיא למ"ד ב"ד מביאין דלא אפרסמא מלתא אלא אפילו למ"ד צבור מביאין דמפרסמא מלתא והוו אמרינן ליה דהכא [9] בספק מבעוד יום ספק משחשכה אי שאיל לא אשכח איניש דמשייליה: אמר לו בן עזאי מאי שנא מן היושב כו': שפיר קאמר ליה ר"ע לבן עזאי אמר רבא החזיק בדרך איכא בינייהו לבן עזאי חייב דהא בביתיה איתיה לר"ע [2] פטור דהא החזיק בדרך: הורו לו ב"ד לעקור את כל הגוף: ת"ר [10] ונעלם דבר ולא שיעקר המצוה כולה כיצד [3] אמרו אין נדה בתורה אין שבת בתורה אין עבודת כוכבים בתורה יכול יהו חייבין ת"ל ונעלם דבר ולא שתתעלם מצוה כולה הרי אלו פטורין אבל אמרו יש נדה בתורה אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים פטור יש עבודת כוכבים בתורה אבל המשתחוה פטור יכול יהו פטורין תלמוד לומר ונעלם דבר ולא כל הגוף אמר מר יכול יהו פטורין ואי בקיום מקצת ובטול מקצת פטורין ובעקירת כל הגוף פטורין במאי חייבין תנא הכי קא קשיא ליה אימא דבר כולה מילתא משמע ת"ל ונעלם דבר מאי משמע אמר עולא קרי ביה ונעלם מדבר חזקיה אמר אמר קרא [1] ועשו אחת מכל מצות מכל מצות ולא כל מצות מצות תרתי משמע אמר ר"נ בר יצחק מצות כתי' רב אשי אמר [2] יליף דבר דבר מזקן ממרא דכתיב ביה בזקן ממרא [3] כי יפלא ממך דבר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל מה ממרא מן הדבר ולא כל דבר אף בהוראה דבר ולא כל הגוף אמר רב יהודה אמר שמואל אין ב"ד חייבין עד שיורו [4] בדבר שאין הצדוקין מודין בו אבל בדבר שהצדוקין מודין בו פטורין מאי טעמא זיל קרי בי רב הוא תנן יש

נדה בתורה אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור ואמאי שומרת יום כנגד יום הא כתי' [5] ומספרה לה [6] מלמד דשסופרת אחד לאחד דאמרי הערלה שריא גמר ביאה הוא דאסירא הא נמי כתיב [4] את מקורה הערה דאמרי כדרכה אסירא שלא כדרכה שריא הא כתיב משכבי אשה דאמרי כדרכה אסור אפי' הערלה בשלא כדרכה גמר ביאה הוא דאסור אבל הערלה שריא אי הכי אפי' נדה נמי אלא לעולם כדרכה ודאמרי הערלה באשה דוה הוא דכתיבא ואיבעית אימא [7] דאמרי זבה לא הויא אלא ביממי דכתיב [5] כל ימי זובה תנן יש שבת בתורה אבל המוציא מרשות לרשות פטור ואמאי הוצאה הא כתיבא [6] לא תוציאו משא מבתיכם [דאמרי הוצאה הוא דאסור הכנסה מותר ואיבעית אימא] [7] דאמרי הוצאה [8] (והכנסה) הוא דאסירא מושיט וזורק שרי תנן יש עבודת כוכבים בתורה אבל המשתחוה פטור ואמאי המשתחוה הא כתיבא דכתיב [7] לא תשתחוה לאל אחר דאמרי כי אסירא השתחויה כדרכה אבל שלא כדרכה שריא ואיב"א דאמרי השתחויה גופה כדרכה הוא דאסיר ידאית בה פשוט ידים ורגלים הא השתחויה דלית בה פשוט ידים ורגלים שריא

תוספות

שבביא בארתו בין השמשות. משמע אבל קיום לבן נתכפר תע"ג דקרב אחר תמיד בין הערבים וקשה דבתוספתא [9] משמע דספוקין וכן משמע בפסחים [10] דדמי דאתם כתיב לא יגין עד ביקר הא כל הלילה יגין ומתיב הגלמים עליה הכלם כי ולא תעבי הא לכתחלה הא דיעבד אלמא דספוקין. ושמא הכא נמי אירי במחוסר כפורים בערב פסח בדאמרינן דאתם [11] אין מתעכב אחר המתיד בין הערבים אלא קטרת ונרות ומחוסר כפורים בערב פסח: **קרי ביה ונעלם מדבר.** דמ"מ מועילה לקרא להכא ולאחר ביטולא דאיכא לאחר טרפינן ומתמלא פרסה לפוסה דלא"ל אף בתמצע פרסה ויקרא עליה אמן דלקת שמן המנחה ללמד על המנחות לעיקר הקשה ריב"ק כר' מאיר מתי שלא בהכמת הרשיון ועבלה מדבר ונכי עדות ויקום דבר ב"ע דרשון [12] דבר ולא תני דבר. ר"ל דוהיה דבר כולה דבר מעמשמע והכא מעניינו דקרא מכלי כתיב אחת מכל מלות ה' דמשמע מלוה אבל אמר לאחרי הלכתא כתב דבר אלא ע"ג למדבר ונעלם מדבר אפי' דבר אחד מן המצות ינן בכל דוכתי גרעין ומוסיפין וגרעין מעוס דוחקא דקרא דאיכו מחיק ומעקים מנעשים. כי הכא דהכהנ [13] אי"ר"ל למכתב ואמיתיהו יוסף עליו כי הימי דכתיב נגי מעשר. וכפ' יש נחלין [14] ר"ל למכתב אשתו מוכים אם כנאלה וכי כתב קרא נרע ליעבד המקרא על ידי גרעון ותוספת. תימה מע"ל דאמר קרא לחייב רק בקיום מקצת ובטול מקצת דלמא קרא אחת אפילו לחייב בכך וכל שכן בכעיגו על הגוף דלחמר נפ' המתקרן [15] וכי בעבודת כוכבי דכתי' מן הדבר אחר' מקצת דון וחייב בקיום מקצת וכן על כל הגוף אבל בשאר מלות אינו חייב אלא בעיגו כל הגוף. ר"ל דהתם כתיב בלבת בה ותניא בספרי ולא תעשה במקצת מצוה [16] מיעוט בהדי קיום מקצת לגבי בעבודת כוכבי דנגי קרא חייב אפילו במקצת הגוף. ופס בביעוו כל הגוף חייב דלא גרע משאר מלות אלא ולא מיעוט דשאר מלות ויהי כתיב בתמצע היה

מסורת הש"ס

1) לפי הנראה כטעון בכל מעשה הב ל"ל בספק. 2) [לקמן ז:]. 3) [סנהדרין מט.]. 4) סנהדרין לג.. 5) נ"ל יהיה לה. 6) מדה עב.. 7) נ"ל אל יצא [אישן] ממקומו [ושיין תופסות מרינון ח: ד"ה לא: וכי' בהרמב"ם פ"ד מהלכות מגנות דין כ"ו. 8) כ"ם מ"ג. 9) [וקבל ז:]. 10) כפ"י מיני. 11) [ויקרא יח:]. 12) [ס כ:]. 13) [ס סוג]. 14) כפ"מ: ושתחוו לו. ויהוה בנרמלסת מה. 15) פסחים מ"ד. 16) כ"מ: 17) כ"ל ב"ק ב: ומ"ש. 18) [ויקרא יח:]. 19) כ"ל ב"ק ב: 20) סנהדרין נ.. 21) נ"ל ומעשו בכרמ"ל. 22) [ומעשו בכרמ"ל]. 23) כ"ל דעלפי. 24) סנהדרין לג: ופס ד"ה שעשה. 25) נ"ל כמסקה הלכה.

תוספות הרא"ש

ולא מבביא למ"ד צבור מייתי דוראי פרשב הוה דאי נפק לשוקא אמרי ליה הוה שיבב ביבתו ולא שאל פרשב הוה אלא אפי' למ"ד ב"ד מייתי אי הוה שאיל אמרי ליה ופרשב הוה: **בשבוס** אומר תלוי. דין אוכל קבץ חלב לאחר שהביא אשם תלוי יש לו שהוא תלוי מהיסורין אף זה בלא הבאת קרבן תלוי הוא ואין לו לדאוג מיסורין ראנוס הוא דדמי לאדם שהביא כפרתו בין השמשו בערב ספח דאמרי' בפסח שני בפרק תמיד נשחט דאתי עשה דפסח דאית ביה כרת ודחי עשה דהשלמה עליה השלם כל הקרבנות כולם דלית ביה (ספק) כרת (ספק) אי היה יום כשנזרק הדם או לילה דפטור מלהביא קרבן אחר דמוקמינן היום בחזקתו ה"נ מוקמינן האיש בחזקתו קבא תולה בב"ד הוא ולא פרשב דלא עלתה בדעתו שיחזרו בהם ב"ד: **ולא** מבביא למ"ד ב"ד מייתי כו'. דלא הוה פרשב אלא מחיל לשכבת הנזית לשיולי אלא אפי' למ"ד צבור מייתי כו' דלא הוה למיל לבראי ולשיולי: הא כתי' וספרה לה ז' ימים. קים להו דצדוקי' (מייתי) (ובייתוסים) דורשים דרשה זו בייתורה דלה: דאמרי הוצאה אסורה הכנסה מותר ואף ע"ג דמתני' תנן המוציא מרה"ר לרה"ר חנא הוצאה משום דהוי אב ולעולם לא אייתי בהוצאה אלא בהולדה דידה הכנסה או דוקה ודוחשה: דאמרי השתחואה נופה דאית בה פשוט ידים ורגלים (וכן) הכוא נבוא אני ואמר ואחיך להשתחוות לך ארצה גרש"י ז"ל הביא הקרא דכתיב באחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה ומשם ליכא למשמע דאמרינן בפ"ב דשבועות נדף טז:) קידה על אפים וכה"א ותקוד בה שבע אפים ארצה אלבא כל קידה הוי אפים משמשתחוה בראשו ומרגיל פניו כלפי קרקע ויש השתחואה דמפרש בה בלא פשוט ידים ורגלים כגון אפים ארץ ישתחוו לך (ישעיה מט) וישתחו לאפיו ארצה (בראשית מז) והוא יותר מקידה שמשפיל פניו עד הקרקע אבל היכא דכתיב השתחואה סתם הוא פשוט ידים ורגלים כדכתי' להשתחוות לך ארצה:

רבינו חננאל

צבור (ורבנן סברי ב"ד משלימין לרוב צבור) איבעיא תיבא הורו ב"ד ועשו רוב הקהל ומאן חכמים ר' שמעון דאמר צבור מייתי ב"ד מייתי. מ' דסבר דקתני ר"מ אצבור. ובחייבין דקתני (רבנן) נמי אצבור. והא דר' שמעון מפרש לקמן דאית דאמרי בשבט שעשה בהוראת ב"ד מייתי ומאן חכמים ר' יהודה דתנן. א) בסיפא דפרקין הוורו ב"ד של א' מן השבטים כו' עד דברי ר' יהודה. א' בעית תימא כגון שחטאו ר' שבטים והן רובן של קהל או ד' אע"פ שאינן רובו של קהל ומאן חכמים ב) ר' שמעון בן אלעזר חתיא לקמן דשב"א אומר משמו של ר"מ חטאו ר' כו' מי' הך דתני משמיה דר' מאיר בעי' יוצה בשבטים ובמנין. ולא איתוקמא דרב נחמן וקי"ל כרב יהודה אמר שמואל דמהגיהן רבי יהודה פחיתתא ולית הלכתא

רבינו חננאל

כוותיה אלא כרבנן דאמרי יחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב: אמר רב אסי בהוראה הלך אחר רוב יושבי ארץ ישראל. מ' אם עשו רוב יושבי א"י לא תחוש לישבי חוצה לארץ. דיושבי א"י ניהו דאיקרו קהל שנא' ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת ונו'. מכדי כתיב כל ישראל אמאי כתיב הו מלבוא חמת עד נחל מצרים מ' דהוא תחום א"י ליתר לך הני דא"י איקרו קהל החוצה לארץ לא: פשיטא לן דהיכא דהוו קהל רובה כשעשו ונתמעטו קודם שיורע להם היינו מלוקת רבנן ור"ש בפרק כהן משיח שחטא דתנן כהן ונשיא שחטאו עד שלא נתמנו ונתמנו הרי הן כהרייוטות מ' וסביאין כשבח או שעירה. ר"ש אומר אם נודע להן עד שלא נתמנו אז חייבין קרבן הדיוט ואם אחר שנתמנו נודע להן פטורין דקבעי חטאה ודיעה. לרבנן מיהתי סר לר' שמעון פטורין. ס"א פשיטא מרובין ונתמעטו חייבין פירוש לדברי הכל ולאו דסמכא דאע"ג דאמר ר' שמעון בסוף זה הפ' אין צבור מתין הני מילי כשנודע להן ואז מת מהן: כי קא מבביא לן היכא דהוו מיעוט בשעת מעשה ואותן שלא עשו מת מהן אחר כך עד שנעשה אלו רוב ונודע להן [מין] סלוני בה ר"ש ורבנן. ר"ש דאזיל בתר ידיעה מחייב ורבנן דאזלי בתר שעת החטא סברי לה. ודחיתן וחסכרא אימר דשמעי ליה לר"ש דאזיל אף בתר ידיעה מ' דבני שיהא החטא והידיעה בענין אחד ידיעה כלא חטא מי שמעת ליה: דאם כך היה ליתיו בדהשתא מ' יביאו הכהן המשיח פר ונהשיא שעיר דהשתא בני כך ניהו מרפשרינהו [ר"ש] אלמא בתר תרוייהו אזיל הלכך לדברי הכל מועטין ונתרבו אין מביאין פר. ומאי הוא מייתי כל חד מעייהו כשבה או שעירה דקי"ל כרבנן דאמרי אין בית דין מביאין עליהן בהוראה הא הן חייבין וכן הלכתא: איבעיא להו הורו צבור שחלב מותר ועשו מיעוט הקהל מ' ופסקה ההוראה שלא פשטה בקהל יותר אבל לא נודע לב"ד [1] תו הדרו והורו פעם שניה כי החלב מותר ועשו מיעוט אחר והורו להו הרי מיעוט רובה מהו כיון

עין משפט נר מצוה

ל א מי' פ"ב מהל' שגגות הל' ל ופ"ד הל"ב סמג עשין רין: **לא ב** מי' שם פ"ד הלכה מ: לב ב ה ו ז מי' שם הלכה כ: ד (מי' פ"ו מהל' תיעודי ביאה הלכה יז):

תורה אור השלם

1. ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצות יי אשר לא תעשינה והאשמו: ויקרא ד יג
2. כי ישלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יי אלהיך בו: דברים יז ח
3. ואם עזבה מזנותה הספרה לה שבעת ימים ואחר תבוא אליו: ויקרא טו כח
4. ואיש אשר ישכב את אשה זבה וגלה את ערותה את מקרה הערה והיא גלתה את מקור דמיה וגברתו שניהם נכרתו עמם: ויקרא כ יח
5. כל המשכב אשר תשכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה:

ויקרא טו כו

6. ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת וכל מלאכה לא תעשו וקדשתם את יום השבת כאשר צויתי את אבותיכם:

ירמיהו יז כב

7. כי לא תשתחוה לאל אחר כי יי קנא שמו אל קנא הוא:

שמות לד יד

מוסף רש"י

בדבר שאין הצדוקין מודין בו. שאין מעיתו מפוסק בתורה בהדיא אלא נמשכה לו מדברי המקרא (מנחות לה:). **דל קרי בי רב הוא.** מעיקום של בית הכנסת ולמד ויהיו שאלו לכלום (שם).

רבינו חננאל (המשך)

ונעלם דבר. כא ללמד דבטול מקצת וקיום מקצת מיבע. **מאי משמע.** כלומר היכי משמע האי ונעלם דהזרו לקיים מקצת ובטול מקצת: **אמר עולא קרי ביה ונעלם מדבר.** דהאי מ"ם דונעלם לפניו ולאחריו וקרי ביה ונעלם מדבר דמשמע מדבר ולא כל דבר: **תוקיע אמר.** מסיפא דקרא נפקא מלן מלות דמשמע מכל מלות וקיום של שבת דהזרו בטול מקצת וקיום מקצת אי מכל מלות של עבודת

עין משפט נר מצוה

ל) ג' לגרסת הגאון בכל מעשה הב ל"ל בספק. 2) [לקמן ז:]. 3) [סנהדרין מט.]. 4) סנהדרין לג.. 5) נ"ל יהיה לה. 6) מדה עב.. 7) נ"ל אל יצא [אישן] ממקומו [ושיין תופסות מרינון ח: ד"ה לא: וכי' בהרמב"ם פ"ד מהלכות מגנות דין כ"ו. 8) כ"ם מ"ג. 9) [ויקרא ז:]. 10) כפ"י מיני. 11) [ויקרא יח:]. 12) [ס כ:]. 13) [ס סוג]. 14) כפ"מ: ושתחוו לו. ויהוה בנרמלסת מה. 15) פסחים מ"ד. 16) כ"מ: 17) כ"ל ב"ק ב: ומ"ש. 18) [ויקרא יח:]. 19) כ"ל ב"ק ב: 20) סנהדרין נ.. 21) נ"ל ומעשו בכרמ"ל. 22) [ומעשו בכרמ"ל]. 23) כ"ל דעלפי. 24) סנהדרין לג: ופס ד"ה שעשה. 25) נ"ל כמסקה הלכה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com